La renúncia de Josep Lluís Lliberia

En Josep Lluís Lliberia, número dos de la llista de Junts per Sant Cugat, va anunciar el 15 d'aquest mes de juliol que renunciava a l'acta de regidor arran de la política de pactes que s'havia produït amb el Partit Socialista per part dels tres partits independentistes després de les eleccions. Lliberia ho explicava així: 'El 155 és l'eina moderna per controlar Catalunya. Tenen la dèria de desmembrar el nostre país, i com que no són capaços de fer una proposta per a Catalunya, utilitzen el 155. El PSC ha estat un dels partits que ha donat corda a aquest 155, i com que no hi estic d'acord, prefereixo continuar lluitant des de les entitats de la societat civil.'

No cal dir que a Catalunya hi ha centenars de milers d'independentistes que abominen els pactes amb el Partit Socialista per aquesta mateixa raó, perquè degraden la política en si mateixa tot convertint-la en un joc de cromos en què tot s'hi val a canvi d'unes engrunes de poder. Però no, no tot s'hi val, en política, i molt menys quan es tracta de les engrunes de poder d'un país sotmès a un Estat opressor que està disposat a les més grans barbaritats per encadenar-lo, com ara les revelades pel diari 'Público' i que connecten el CNI amb els atemptats de Barcelona i Cambrils. I el més il·lustratiu de tot plegat és el silenci absolut de les portades dels diaris espanyols sobre aquesta qüestió. La 'unidad de España' està per damunt de tot.

Doncs bé, la renúncia de Josep Lluís Lliberia és un gest de dignitat, un gest que l'honora. I jo, que el conec, sé que no ho fa per ennoblir-se, no li cal, sinó per ser lleial amb si mateix i amb els seus anhels de llibertat per a Catalunya. Ell creu, entenimentadament, que aquests anhels no es fan realitat atorgant honors i lliurant ajuntaments i institucions als carcellers de Catalunya, és a dir, legitimant-los, sinó mostrant-los com el que realment són: repressors, involucionistes, ultranacionalistes espanyols i enemics de les llibertats.

És ben cert que gestos com el de Josep Lluís Lliberia no sovintegen. De fet, són tan singulars que hi ha persones que, en lloc de veure-hi un acte noble, que és el que és, s'estimen més veure-hi una extravagància, un afany de notorietat o coses per l'estil. I és una llàstima. Ho és, perquè n'hi hauria prou que reflexionessin una mica per adonar-se que aquesta visió diu molt poc d'elles mateixes. No hi ha cap afany de notorietat en el cas d'en Lliberia. Simplement és el gest coherent d'algú que no suportaria veure refutats els seus principis per una praxi contradictòria. La coherència en política, quant a principis, no és cap mèrit, és un deure, atès que la gent té dret a saber què vota cada cop que escull unes sigles, i és lògic que s'indigni en veure que el seu vot serveix per atorgar honors a unes sigles que en són l'antítesi. 'Indigneu-vos', deia Stéphane Hessel. I sí, indigna força veure asseguts els carcellers al costat dels captius com si tots dos fossin el mateix. Indigna tant com indignaria veure el cap dels antiavalots a la capçalera d'una manifestació que ell mateix ha ordenat dissoldre violentament. Això no és un ball de màscares, senyors i senyores, estem parlant de la llibertat de Catalunya.

Però bé, diuen que la història acaba posant tothom al seu lloc. En tot cas, hi ha un detall força significatiu en el gest de Josep Lluís Lliberia, i és que la seva renúncia, com a independent en la llista de Junts per Sant Cugat, no està relacionada únicament amb aquest partit, sinó també amb els pactes d'ERC i de la CUP amb el Partit Socialista. És, per tant, el conjunt de pactes a escala nacional, no pas un fet determinat, el que l'ha dut a renunciar com a regidor de l'Ajuntament de Sant Cugat. I, en aquest sentit, ha estat noble, càlida i elegant Carmela Fortuny (no podia ser de cap altra manera tractant-se d'ella) en definir Josep Lluís Lliberia com 'una persona molt honesta' i explicant que havia estat una 'decisió consensuada, reflexionada i molt debatuda' amb la resta del grup municipal. Està bé que passin aquestes coses, ajuden a reflexionar.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/144923.html

Copyright 2024 Cugat.cat